

slutte Dem til Afholdsbevægelsen og være med til at hidføre de Fremskridt, som man har paapeget.

Det kgl. danske Landhusholdningsselskab kræver altsaa, som jeg har nævnt, ikke saa ganske lidt. Man ønsker, at Staten skal bygge Huse paa de store Gaarde, yde Tilskud til Lystrejser til Amerika for Godsejerne, og saa kunne Landarbejderne faa en Brændevinsskat. Man hører ofte den Tale, at Socialdemokratiet har sin Styrke i at stille Krav til Staten, at vi fra vor Side ere tilbøjelige til at forlange, at Staten skal være her, og at Staten skal være der, jeg synes imidlertid, at efter at vi have gjort os bekendt med, hvad Det kgl. danske Landhusholdningsselskab ønsker at bruge Staten til, bør vi i Fremtiden fra den Side være forskaanede for Talen om, at Socialdemokratiet stiller for store Krav til Staten.

Men foruden de Krav, man saaledes stiller til Staten, er der andre Bestræbelser, som ere oppe, og som skulle støttes fra Det kgl. danske Landhusholdningsselskabs Side. Man tilraader ad Foreningsvejen, altsaa ved Sæmmentlutning af de større Arbejdsgivere paa Landet, at arbejde for Indførelsen af en ensartet Løn for Landbrugsarbejdere her i vort Land. Det kunde naturligvis være meget smukt og godt, hvis Meningen hermed var, at man vilde forhøje Landbrugsarbejdernes Løn. Men der er ikke et eneste Menneske i Landet, som tror, at det er Meningen. Tværtimod maa man gaa ud fra, at Meningen er at holde Lønnen nede paa et ensartet lavt Trin. De Herrer Godsejere, der have ført an i den Kommission, jeg her har talt om, sige et Sted i Betænkningen, hvor de pege paa dette Forhold — jeg vil gerne have Lov til at oplæse blot 4 Linier af denne Betænkning — følgende: „Sikkert vil der falde mere Ro over Sindene, naar Arbejderne vide, at den Løn, der bydes dem, er, hvad de kunne vente at faa ogsaa paa andre Gaarde i den nærmere eller fjernere Omegn“. Vi forstaa udmærket godt, hvad de Herrer tænke paa. De ønske at faa det indrettet saaledes, at der ikke for Landbrugets Arbejdere skal være noget at stræbe efter, der skal ikke være Udsigt for dem til at opnaa noget som helst Fremskridt. Det skal være saaledes, at hvor de end vende deres Øjne hen, skulle de kun se de samme elendige Forhold, som de have paa det Sted, hvor de i Øjeblikket befinde sig. Der maa helst ikke hos dem opstaa nogen som helst Lyst til at flytte, blot til en anden

Kommune. Jeg synes, at de Herrer Godsejere lige saa godt maatte kunne sige deres Mening rent ud. Deres Mening maa sikkert gaa i den Retning, at de ønske, at vi skulle have Stavnsbaandet indført paa ny. De ønske, at Landarbejderen skal blive i den Kommune, hvor han er født og opdragen, og nøjes med de Forhold, der nu en Gang herske paa dette Sted.

Af hvad jeg her har fremført angaaende Indholdet af denne Kommissionsbetænkning, ville ærede Medlemmer sikkert kunne forstaa, at de to Husmænd, der oprindelig sad som Medlemmer af denne Kommission, hurtigst muligt bleve færdige med deres Deltagelse i det Stykke Arbejde, de hørte ganske sikkert ikke hjemme der.

Men idet jeg nu saaledes har omtalt, hvad Det kgl. danske Landhusholdningsselskab ønsker, og hvad der kræves af Staten fra de Folks Side, ønsker jeg samtidig dermed at rette en Henstilling til den højtærede Landbrugsminister. Det er en Henstilling, der gaar ud paa, at Landbrugsministeren, naar han i et eller andet Forhold ønsker at høre det ledende Landbrugs Mening, lader være med at henvende sig til Det kgl. danske Landhusholdningsselskab. Lad denne fine, gamle og, jeg tør maaske sige, mosgroede Forening sejle sin egen Sø, og lad den føre sin Tilværelse, som den bedst kan. Den bør ikke mere, synes jeg, indtage den Stilling, som dette Selskab har indtaget i en Aarrække i vort Land. Hvis man ønsker at høre det ledende Landbrugs Mening om et eller andet Forhold, der har Interesse for Landbruget, og hvad dermed hænger sammen, bør man fra Regeringens og specielt fra Landbrugsministerens Side henvende sig til Husmandsorganisationerne og Landboforeningerne. Der faar man sikkert bedst Besked om, hvad der i Øjeblikket menes om de Forhold, som vedrøre det danske Landbrug.

Det ærede Medlem fra Sakskebøing (Rørdam) omtalte forleden Dag forskellige sociale Spørgsmaal. Jeg hørte med Interesse paa hans Foredrag om disse Spørgsmaal og paa de forskellige Ting, han kom ind paa at nævne. Han kom saaledes ind paa en kort Omtale af den Invaliditetskommission, der har siddet i en Aarrække, og som for nylig har skiftet Formand. Han sagde om denne Kommission og dens Arbejde, at det sikkert ikke længere var nogen Hemmelighed, at Reformpartiets Medlemmer i denne Kommission vilde foreslaa Indførelsen af en tvungen